

**HÍVOM A CSALÁDOKAT,
HÁZASPÁROKAT, JEGYESEKET ÉS SZERELMESEKET,
A CSALÁDOKAT SZERETŐ SZERZETES- ÉS PAPTESTVÉREKET, ÉS
MINDENKIT, AKI A CSALÁD ÉS AZ ÉLET MELLETT ÁLL!**

Egy fővárosi gimnázium harmadik osztályában az osztályfőnöki órán az osztályfőnök-tanár arra kérte tanulóit (16-17 éves fiatalokat), hogy írják fel egy papírlapra: milyen pályára készülnek, és miért; milyen jövőt szeretnének maguknak. A tanár szeretett volna megismerni a tanulók jövőképét és azt, hogy mennyire tudatosan készülnek kilépni az életbe. Ezért azt kérte, mindenki őszintén írja le azt, amit éppen most gondol, a nevét pedig ne írja rá a papírra, nehogy az őszinteségét zavarja a félelem, hogy osztályfőnöke válasza alapján megítéli, vagy beskatulyázza valahová. Amikor a tanár átnézte az összeszedett papírlapokat, ilyen válaszokat talált: „még nem döntöttem, sok minden érdekel, de nem tudom, elég tehetséges vagyok-e;” „nincs határozott elképzelésem, majd kialakul valami;” „nem tudom, ezen még gondolkoznom kell.” A lányok között volt, aki „családanya”, vagy „gyerekekkel foglalkozó” szeretne lenni, de voltak a fiúk és a lányok között is, akik a jó életet, a szórakozást, a társasági életet helyezték előtérbe. Több esetben előjött a jó kereset utáni vágy, általában konkrét megalapozottság nélkül. Akadt olyan is, aki élvonalbeli sportoló volt, és jövőjét csak sport-pályafutásként tudta elképzelni. Tanár ismerősöm csodálkozva mondta, hogy ez az osztály jó tanulmányi eredményeket ér el, több tanuló nyert valamelyik tanulmányi versenyben, mégis ilyen kialakulatlan a jövőképük, jó egy évvel az érettségi előtt még nem tudják, mihez kezdjenek az iskolában szerzett tudásukkal, és határozott célkitűzéseik sincsenek.

Korunkban nem is olyan könnyű egy fiatalnak elhatároznia, hogy merre induljon, mit kezdjen magával. A régi időkben az emberek mozgásteret sokkal szűkebb határok között mozgott. A fiatalok általában követték szüleik mesterségét, az iparos gyereke általában iparos lett, a hivatalnok ember gyerekei hivatali pályára mentek, legfeljebb a szülőkénel magasabb hivatali lépcsőfokra vágytak. Az volt a természetes, hogy a fiatal generáció a szülők, nagyszülők lakóhelyén maradt, ott alapított családot és élte le életét. Természetesen mindig voltak vállalkozó szellemű fiatalok. Közülük sokan azért váltottak, mert úgy érezték, hogy többre képesek, mint amit az adott hely nyújtani tud, másokat meg vonzott a távoli, ismeretlen világ és vállalták a kalandot. A többség azonban az elődök által kitaposott úton haladt. Ma más a helyzet, megsokasodtak a lehetőségek, a fiatalnak sok választási lehetősége van. Választhat foglalkozást és hosszabb vagy rövidebb tanulmányi időt, választhat munkahelyet szülőhelyén, vagy attól távol, de külsejét, öltözködését is tetszése szerint alakíthatja. Másrészt az adott lehetőségekért versenyeznie kell, meg kell küzdenie kortársaival. A korunkat jellemző gyors változások miatt is gyakran kell alkalmazkodnia, módosítania az elképzeléseken. A kitartó szorgalomnál sikeresebb a rugalmas ügyesség, a következetesen köteleességtudónál eredményesebb a gyorsan váltani tudó.

Idézzétek fel saját pályaválasztásotokat fiatal korotokban! Milyen tényezők befolyásolták döntéseteket? Kí volt, aki jó tanáccsal, előrelátóan segített?

Ferenc pápa ez év január 18-án a fülöp-szigeteki fiatalokkal találkozárról beszélt, hogy korunkban, részben a sokféle médiának köszönhetően nagy információgazdagságban élünk. Ezért aztán nagy a veszélye annak, hogy a fiatalok magukban hatalmas mennyiségű információt felhalmozva élő múzeumokká válnak, tudásuk holt tőke lesz, mert nem tudják mire használni. A legfontosabb tantárgy azonban, amely megtanít élni, és amit az egyetemeken sem tanítanak: a szeretet. A fiatalok előtt álló nagy kihívás az, hogy ne csak sok információt, tudást halmozzanak fel magukban, hanem hogy megtanuljanak szeretni, és tudásukat a szeretet által gyümölcsözővé tenni. Három eszköze van ennek: az ész (a tudás), a szív (az érzelmek) és a kéz (a cselekedet), e háromnak összhangban kell egymással lennie. „Amit tudsz, azt érzelmeid is igenlik, tehát

tettekre váltod; a benned lévő információ, a tudásod megérinti a szívedet, és lendületbe hozza a kezedet; tetteid eszed szerint helyesek és a szívednek örömet okoznak. Teljes összhangban van tudásod, érzelmed és cselekedeted.” (Beszéd a manilai fiatalokhoz, Szt. Tamás Egyetem, 2015. jan. 18.)

Hogyan tudod gyermekeidet segíteni abban, hogy összhangban legyen „eszük, szívük és kezük”? Mi veszélyezteti korunkban ezt az összhangot?

A gyermek a családban eszmél, itt válik az Egyház és a társadalom értékes tagjává. A családban tanul meg szeretni és másokért önzetlenül áldozatot hozni, mások javára lemondani saját vágyairól. A család a találkozások iskolája, itt tanulható meg a közösségben és a közösségért való élet. A fiatalok a családban készülhetnek fel legjobban arra, hogy megtalálják saját kiteljesedésük útját. Nincs olyan egyetemi kurzus, ahol a fiatalot szeretni és szerethetőnek lenni jobban és szebben megtanítanák, mint egy Istent szerető családban.

A családot ma sok és kemény támadás éri, ezek a családokat el akarják téríteni Istentől kapott feladatuk teljesítésétől. Gazdasági nehézségek (szegénység, munkanélküliség, otthontalanság, természeti katasztrófák, stb.), a kábítószeres és az alkoholizmus, a családi életet romboló materialista hedonizmus, a keresztény erkölcsi elvek semmibe vétele, a családot és házasságot újra definiálni akaró törekvések, a relativista életszemlélet, a selejtezés kultúrája, az élet fogadására való nyitottság hiánya mind olyan tényezők, amelyek a családot akadályozzák feladatai teljesítésében. Ha pedig a családok nem tudják a fiatalokat felelős, tetterős emberekké nevelni, akiknek helyén van az „esze, a szíve és a keze”, akkor folytatódik társadalmunk szétesése.

Milyen segítséget tudnak nyújtani a családközösségek a családot érő támadásokkal szembeni ellenálláshoz? Hogyan tudjátok gyerekeiteknek megmutatni a közösség, a közös fellépés erejét?

Szent II. János Pál pápa prófétai üzenete ma is aktuális:

„Az emberi nem jövője a családtól függ!

Elengedhetetlen és fontos feladat tehát, hogy minden jóakarató ember vállalja a kötelezettséget, hogy őrizze és ápolja a család javait. ...

Szeretni a családot azt jelenti: becsülni és állandóan támogatni értékeit és képességeit.

Szeretni a családot ugyanaz, mint fölismerni a reá leselkedő veszélyeket és bajokat, azért, hogy le lehessen azokat győzni.

Szeretni a családot azt jelenti, hogy törekszünk azon feltételek és körülmények megteremtésére, melyek elősegítik a család fejlődését.

A szeretet kiemelkedő módja az is, ha korunk keresztény családjainak – melyeket gyakran megkísért a kislelkűség és a félelem a növekvő nehézségek miatt – újra visszaadjuk az önbizalmat, amely a természet és a kegyelem segítségére és arra a küldetésre támaszkodik, amelyet Isten bízott a családra.

Korunk családjainak vissza kell térniük az eszményhez! Krisztust kell követniük!” (Familiaris Consortio, 86).

Bíró László
az MKPK családreferens püspöke
a Magyar Katolikus Családegylet elnöke